

татка си и майка си! Ето тъй! Ха поклонете се и крекнете сега!

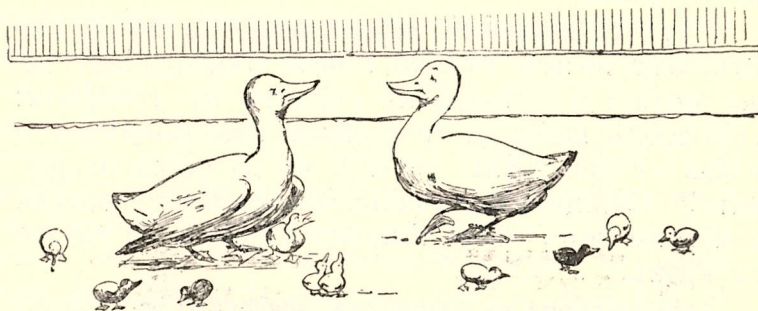
Тѣ така и направили; но другитѣ патици ги оглеждали и си говорѣли:

— Ето ти цѣла врѣва! Като че ние сме малко! Я вижъ пѣкъ едно колко е грозно! Ние нѣма да го търпимъ тукъ.

И веднага една патица се спуснала и го клѣвна на по шията.

— Оставете го! Оставете го! — казала майка му. То нищо не ви прави!

Тѣй, ама то е такава голѣмо и грозно! — отговорила побойницата патка.

— Хубави дѣца имашъ! казала старата патица съ червеното парцалче на крака. — Всичкитѣ сж много мили, освѣнъ едното. . . . Не излѣзло то хубаво!

— Никакъ не, ваша милость! — отговорила майката. — То не е красиво, но има много добро сърдце и плува даже по-хубаво отъ другитѣ. Азъ мисля че то като порасте ще се разхубавѣе или ще стане по-малко. То много лежа въ яйцето, затова не излѣзе хубаво. И тя поглади съ човка перцата на грозното патенце. Освѣнъ това то е юрдекъ, и не му е нужна голѣма красота!

— Другитѣ патенца сж много, много мили! — казала старата патица. „Е, бждете като у дома